

תכלית הבריאה

UNIT II

Second Edition

December 2017

KIVUN CURRICULUM

© Copyright '17 by

Leah Kohn

ALL RIGHTS RESERVED

*No part of this publication may be reproduced in any form
without prior written permission from the copyright holder.*

The rights of the copyright holder will be strictly enforced.

All questions and comments to the author are welcome.

718-252-3343

212-580-9666

leahkohn@KivunProgram.org

***The First Year Yahadus
Curriculum is dedicated***

לעילוי נשמת

our grandparents

**Yisroel Nosson and Chaya Esther
Bruckstein**

**Shlomo and Shaindel
Berger**

ע"ה

This unit is dedicated

לעילוי נשמת

ר' שלום אלטר

מארק - מארכעווקע ז"ל

TEACHER'S SOURCES

רמח"ל

דרך ה', חלק א', פרק שני.

רמח"ל

מסילת ישרים, פרק א'

שפתי חיים

הרב חיים פרידלנדר, אמונה ובחירה, מאמר ג', פרק א'.

מדוע נברא הרע - והבחירה בין הטוב והרע

ביארנו במאמרים הקודמים את מהות ענין הבחירה, ואת היחודיות שיש באדם מכל שאר חלקי הבריאה, הן מהנבראים שתחתיו - בהמות, והן מהנבראים שמעליו - מלאכים, בזה שיש לו כח הבחירה, וההבחנה בין הטוב והרע.

אמנם צריך להבין ולברר מדוע נתן הקב"ה לאדם את כח הבחירה, שבכח זה הוא נתייחד מכל הבריאה כולה.

ובעצם שאלה זו קשורה בשאלה נוספת: מדוע ברא הקב"ה את הרע? אמנם התשובה: שבריאת הרע כדי שהאדם יהיה בעל בחירה וזה יתכן רק ע"י שיש לו שני צדדים: את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע. אבל עדיין יש לשאול מדוע ברא הקב"ה את הבחירה, ועם זה את האפשרות הנוראה לבחור ברע, הרי הרע הוא נגד רצונו יתב', וכתוצאה מבריאת הרע רואים לאורך כל דברי ימי עולם את התדרדרות האנושות כולה מיום הראשון של בריאת האדם, שבאותו יום השישי נכשל אדה"ר בחטאו כשעשה נגד רצונו יתב', ומאז ישנה התדרדרות בעשיית הרע, וכפי שביארנו במאמר ב' שכל דור מוסיף בהגברת כח הרע בעולם, עד שח"ו ישנה כמעט כליה רוחנית של חלקים נרחבים מעם ישראל, ומלבד הסבל עצמו בהגברת כח הרע בעולם, מעל כל זה אין לשער ולתאר את הקלקול הנורא והעצום הנגרם בעולמות העליונים בהגברת כח הרע - להמרות עיני ה'. ואם כי כאמור הסיבה לבריאת הרע כדי לתת אפשרות לשיקולי הבחירה - טוב ורע, אבל מדוע ברא הקב"ה את הבחירה ולאור זה את הרע עם כל השלכותיו.

אי אפשר לשאול על טעמי הבריאה אלא על הלימוד מגילוי הנהגותיו לצורך עבודת ה'

בבואנו לשאול על מעשי ה' והנהגותיו למה ברא את הבחירה, מהחובה להקדים הקדמה כללית ויסודית, שבעצם א"א לשאול על מעשי ה' למה ברא כך, כיון שהאדם הנמצא בתוך צמצום הבריאה אינו יכול להבין ולהשיג מה שמחוץ לבריאה.

חז"ל אמרו (חגיגה יא): "המסתכל בארבעה דברים רתוי לו כאילו לא בא לעולם, מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור", ופרש"י: "רתוי לו טוב ויפה היה לו אם לא בא לעולם". אי אפשר לשאול על טעמי הבריאה כיון שהם קודמים לבריאה הן מצד הזמן והן למעלה ממושגים של נבראים שאין אפשרות בשכל הנברא והנמצא בתוך הבריאה, להבין ולהשיג דברים שהם מחוץ לבריאה. וכחסבר המהר"ל מדוע "רתוי לו כאילו לא בא לעולם", שאם רוצה להבין דברים שהם מחוץ לבריאה, הרי הוא כאילו קופץ מחוץ לבריאה. למקום שאין לו קיום מציאותי, ורק דברים שהם בתוך הבריאה במקומו המציאותי אפשר להבין ולהשיג.

א"כ, כשבאים לשאול ולהבין על הנהגותיו ית' וטעמי הבריאה, אין אנו מדברים על עצם רצונו מדוע ברא כך, שכאמור, דברים אלו הם מחוץ להשגתנו, אלא השאלה באופן כללי על הנהגותיו של הקב"ה, מה הקב"ה מלמד אותנו - בתוך הבריאה - ברצונו ובהנהגותיו שגילה לנו, שאם גילה לנו את הנהגותיו בהכרח הוא שעצם הגילוי הוא בשבילנו, ללמדנו לצורך עבודת ה' שלנו, ודברים שלא נתגלה לנו מהנהגותיו, בהכרח שאין זה נוגע לנו, כדברי הרמח"ל (דע"ת עמ' קפד): "ולא עשה ה' אלוקים דבר שישתבשו בו בני האדם באמונה שלא ימצאו ישובו, ועל כן נאמר (דברים ד, לט) וידעת היום והשבות אל לבבך וכו'".

ולפ"ז יש להציב את השאלה בנוסח זה: מה מלמד אותנו מרצונו לצורך עבודת ה', בזה שהקב"ה נתן לנו את הבחירה בין הטוב והרע, וביותר, מה מלמדת אותנו בריאת הרע ומה תכליתו במסגרת עבודת ה' שלנו.

הגילוי בבריאת הנבראים: "מחוק הטוב להיטיב"

הרמח"ל (דעת תבונות עמי ד-ה) מבאר את טעם הבחירה כתשובה לשאלה: "למה רצה הכורא ב"ה לברוא נבראים?"

התשובה: "מה שנוכל להשיג בענין זה הוא" - השגתנו היא מוגבלת, אין אנו יכולים להשיג שום השגה בעצם מהותו יתב' האין סופית, כשם שכל נברא מוגבל במהותו ובמציאותו, כך אפשרות השגתו היא מוגבלת, ואין אנו יכולים להבין את עצמותו יתב' הבלתי מוגבלת, ואף לא את עצם מחשבותיו ואת עצם רצונו יתב', ולכן מדגיש הרמח"ל "מה שנוכל להשיג", כלומר נוכל להשיג רק מה שהשי"ת גילה לנו לפי השגתנו.

"כי הא-ל ית"ש הוא תכלית הטוב ודאי, ואמנם, מחוק הטוב הוא להיטיב" - הגדרת מהות הטוב כשהוא מטיב. גם אדם שבעצם טבעו הוא טוב, אולם כל זמן שאין רואים את ההטבה שלו, א"א להגדיר אותו שהוא טוב, רק כשמיטיב עם האחרים נקרא "טוב", וכיון שהקב"ה הוא תכלית הטוב לכן רצה להיטיב, "וזה הוא מה שרצה הוא ית"ש לברוא נבראים כדי שיוכל להיטיב להם כי אם אין מקבל הטוב - אין הטבה".

כשאנו אומרים שמחוק הטוב להיטיב, ושתכלית הבריאה היא ההטבה, אין זה נאמר על עצמותו יתב' והגדרת רצונו, שכ"ז הוא למעלה מהשגתנו, שהרי הוא יתב' שלם ומושלם בכל, ובכללו גם במידת הטוב עוד קודם הבריאה, ואין הוא מוגבל ע"י חוקים והגדרות, אלא ההגדרה "מחוק הטוב להיטיב" הוא גילוי שגילה השי"ת לפי השגתנו לצורך עבודת ה', כלומר, תכלית הבריאה היא טוב רק כשהוא להיטיב,

כדי שנוכל להבין את מידותיו לפי מושגינו, ונלך בדרכיו, ונדבק במידותיו, ועי"ז נמלא את רצונו יתב', ע"י מה הוא רחום אף אתה היה רחום¹.

ההטבה - שיקבלו טובו בשכר מעשיהם ללא הרגשת בושה

הרמח"ל מוסיף עוד: הרי לכאורה כדי להיטיב היה יכול לברוא נבראים כדי שיקבלו את טובו יתב' בלא שיצטרכו לעמול ולעבוד ולבחור בטוב, ולמה ברא את הבריאה בדרך של עבודה?

"ואמנם, כדי שתהיה ההטבה הטבה שלימה, ידע בחכמתו הנשגבה שראוי שיהיו המקבלים אותה - מקבלים אותה ביגיע כפם", ההטבה השלמה היא כשאדם מתייגע לרכוש את ההטבה "כי אז יהיו הם בעלי הטוב ההוא" אם את ההטבה לא יקבלו במתנה אלא ירכשו זאת ביגיע כפם, אז הם יהיו הבעלים על ההטבה "ולא ישאר להם בושת פנים בקבלם הטוב, כמי שמקבל צדקה מאחר" כיון שקבלת ההטבה בזכות ולא בחנם לא ירגישו בושה בקבלת ההטבה "ועל זה אמרו (ירושלמי ערלה א, ג) מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה" - מי שאוכל מה שאינו שלו מתבייש להסתכל בפניו (של הנותן)². ענין הבושה נקרא גם "נהמא דכיסופא" = לחם בושה, וכך כותב הרמ"ע מפאנו (ריש ספר יונת אלם) שחסד הוא מלשון חיסדא - בושה, כמש"כ התרגום (בראשית לד, ט) "כי חרפה היא לנו - ארי חסודא היא לנא", חסד קשור עם בושה, בקבלת דבר בחסד ולא בזכות יש בושה למקבל.

נמצא איפוא, שאחד מטעמי הבחירה: כדי שהאדם יקבל את ההטבה מהקב"ה בשלימות ללא רגש של בושה. ודאי, הקב"ה היה יכול לברוא עולמו ללא עבודת הבחירה וללא עמל ויגיעה, אבל אז האדם היה מרגיש רגשי בושה שמקבל בחנם ולא בזכות, וע"י הבחירה בין הטוב והרע שיעבוד ויעמול בתורה ומצוות לא יחוש שמקבל מתנת חנם, אלא הרגשה שמגיע לו ההטבה, כדוגמת בעל המלאכה שאינו בוש לקבל שכר עבודתו, כיון שהוא טרח במלאכה א"כ מגיע לו, כך האדם ע"י הבחירה לא יהיו לו רגשי בושה בקבלת השכר, כיון שעוה"ב הוא שכר עבודה³.

1. וכך מבואר בספר עיץ חיים מהאריז"ל (ריש שער הכללים): "כשעלה ברצונו ית"ש לברוא את העולם כדי להיטיב לברואיו, ויכירו גדולתו, ויזכו להיות מרכבה למעלה לדבוק בו יתב' וכו". גילוי מידת חסדו הוא כדי ללמדנו איך להיות דבק בו, ע"י ההליכה בדרכיו.
2. דברי הירושלמי הובאו גם בתוס' (קידושין לו: ד"ה כל מצוה), ודבריהם בנטיעת גפן ילדה ע"י הברכת יחור מהזקנה, וכל זמן שהילדה מחוברת אל הזקנה היא נחשבת כענף מהזקנה וא"צ למנות שנות ערלה, אבל כשנפסק חיבור הילדה מהזקנה מעתה צריך למנות מנין שנות ערלה. שואל הירושלמי הרי יחור נמצא בקרקע ומנין נדע שאינה מחוברת כבר לזקנה? ומתרץ, שכל זמן שהעלים של הילדה מופנים לצד אחר מהזקנה, זו ראייה שעדיין היא מחוברת אל הזקנה, כיון שמי שאוכל שאינו שלו (שהילדה יונקת מהזקנה) מתבייש להסתכל בפניו, אולם כשעלי הילדה פונים אל הזקנה ואינה בושה מהזקנה זו ראייה שהיא התנתקה מהזקנה. יסוד זה הוא מפלאי הבריאה שאם כי אמנם אין לגפן רגשי בושה, אבל הטביע הבורא טבע זה בכריאת הגפן כדי שאנו נלמד יסוד זה מהגפן: שאדם המקבל מתנה מתבייש להסתכל בפני הנותן.
3. גילוי ההנהגה "מחוק הטוב להיטיב" ללמדנו גדרי שלימות ההטבה כאמור כל הנהגותיו של השי"ת מה שגילה לנו הן לימוד לצורך עבודת ה', ובכללה גם הנהגה זו שהקב"ה נתן לנו את הבחירה כדי שלא יהיו לנו רגשי בושה בקבלת ההטבה. אחד מהלימודים הוא:

מה הגילוי בבריאת האדם עם הרגש נהמא דכיסופא?

כאמור, כפי שאת עולם הטבע ברא הקב"ה בהרגשת נהמא דכיסופא, כדוגמת הגפן הילדה שבושה להסתכל על הזקנה, כך האדם נברא עם הרגשת נהמא דכיסופא שכך הטביע בו הקב"ה, וכדי שלא תהיה לאדם הרגשת נהמא דכיסופא בקבלת הטוב ברא הקב"ה את הבחירה, ואת הרע עם כל השלכותיו.

אמנם עדיין יש לשאול: למה ברא הקב"ה את האדם בצורה זו שהטביע בו רגשות של נהמא דכיסופא, הרי באותה מידה היה יכול לברוא את האדם ללא הרגשת נהמא דכיסופא, שיהיה לו נעים לקחת ולקבל גם מתנת חנם, ועי"ז יוכל לזכות בהנאת עוה"ב - זיו שכינתו, ללא דרך עקיפין של בחירה, ובריאת הרע.

אמנם הרמח"ל (קל"ח פתחי חכמה, פתח יד) כותב: כשם שא"א לשאול למה האדם נברא עם שתי רגלים אולי טוב יותר אילו היה נברא עם ג' רגלים, כיון שכדי להבין ענין זה צריך לדעת ולהכיר את כל מכלול ההנהגות שקדמו לבריאה - הנשגבות מעמנו, ושאלתנו צריכה להצטמצם רק מה שבתחום ההווה בתוך מסגרת הבריאה. מאותו טעם א"א לשאול למה הקב"ה ברא את האדם עם הרגשת נהמא

גדולת מידת חסדו יתב', שרצה יתב' שההטבה בקבלת השכר תהיה הטבה שלמה, ורגשי הבושה לא ימעטו את ההנאה בקבלת ההטבה.

ונתבונן נא עד כמה גדולה מידת חסדו יתב' בהנהגה זו, וכמה מחייבת אותנו הנהגה זו ב"והלכת בדרכיו". שהרי אדם כשמקבל מתנה מאדם שהוא עשיר במקצת, מ"מ למקבל המתנה יש רגש בושה בקבלת המתנה, שהרי גם העשיר שנותן מתנה הרי הוא מחסר מממונו. אבל אם נותן המתנה הוא עשיר מופלג מאוד, וכשנותן המתנה איננו מרגיש שמחסר מממונו כלום, מרוב רכושו העצום עד שהוא עצמו אינו יודע מה לעשות עם רכושו הרב, ומאותה הסיבה אין רגשי בושה מצד מקבל המתנה, כיון שיודע שאין קבלתו נחשבת כחסרון מה אצל הנותן. וכך גם אב הנותן מתנה לבנו, אין לבן שום רגשי בושה כלפי אביו ע"י קבלת המתנה, כיון שיודע הבן שהאב כל שאיפתו ומטרתו רק לראות בטובתו, וממילא גם מרגיש שמגיעה לו המתנה. ועל אחת כמה וכמה, הקב"ה שהוא כל יכול וקונה הכל, ומי יאמר לו מה תעשה, וברא הכל יש מאין, ואיננו חסר כלום, (שהרי גם העשיר המופלג אע"פ שאינו מרגיש חסרון בנתינת המתנה, מ"מ ע"י כך מחסר מה מממונו). ורצונו רק להיטיב עם ברואיו כפשנת"ב, א"כ מה שייך בושה כלפי טובותיו שמעניק לנו, הרי הרגשי הבושה הם קטנים עד מאוד כאין ואפס, דק עד דק אין נבדק, ועם כל זאת כדי שתהיה ההטבה בשלימות ואף לא יהיה את רגש הבושה הדק הזה, ברא את כל הרע שבעולם כדי לתת מקום לעבודה - הבחירה בין הטוב והרע, ועי"כ האדם בבחירתו ברע כביכול יכול להמרות את עיני כבודו, כדברי המגיד לב"י שאם היית יודע כמה צער יש לשכינה מהחטאים שלך לא היית אוכל ונהנה כלל מעוה"ז, ומה היו בכלל עבירות הב"י, דקות של עבירות, ובכ"ז נגרם צער נורא לשכינה ועל אחת כמה וכמה יש צער נורא לשכינה מעבירות שלנו, ובכ"ז הקב"ה שהוא רחום וחנון כדאי היה לסבול את כל צער השכינה, ולברוא את הרע כדי לתת מקום לעבודת הבחירה בין הטוב והרע, לתכלית אחת, להעניק לאדם את ההטבה בשיא השלימות - שלא תהיה לו שום דקות של רגשי נהמא דכיסופא. והנהגה זו היא ללמדנו והלכת בדרכיו, את גודל עבודת החסד בין אדם לחברו, עבודה קשה שבמקדש, שלא להסתפק בעשיית חסד אלא שהחסד יהיה מושלם בתכלית השלימות, ללא שום חסרון כל שהוא דק מאוד.

דכיסופא, שהתשובה לשאלה זו: שטעמי הבריאה תלויים בהנהגות שונות שקדמו לבריאה שאין לנו בהן שיג ושיח.

אמנם כאמור, כל הנהגותיו של השי"ת שגילה לנו הן ללמדנו לצורך עבודת ה', וא"כ יש לשאול מה הקב"ה מלמדנו בזה שברא רגש של נהמא דכיסופא? הרי היה יכול לברוא את האדם ללא הרגשי נהמא דכיסופא.

"והלכת בדרכיו" - הלך אחר מידותיו של הקב"ה

כפי שביארנו שהגילוי בטעמי הבריאה שמחוק הטוב להיטיב, הוא גילוי על מהות רצונו ית' מהנבראים - שהיא ההטבה, כך בריאת נהמא דכיסופא, שכאמור, אף בריאה זו היא מהנהגותיו להיטיב עם ברואיו, גם הוא גילוי על מהות עבודתנו - עבודת החסד, ונבאר את דברינו:

חז"ל אמרו (סוטה יד.): "ואמר רבי חמא ברבי חנינא מאי דכתיב אחרי ה' אלקיכם תלכו וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה, והלא כבר נאמר כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא, אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים דכתיב ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם, אף אתה הלבש ערומים, הקב"ה ביקר חולים דכתיב וירא אליו ה' באלוני ממרא, אף אתה בקר חולים, הקב"ה ניהם אבלים וכו', אף אתה נהם אבלים, הקב"ה קבר מתים וכו' אף אתה קבור מתים".

מלבד עצם הבנת דרכי השי"ת כשלעצמן, כל מעשי ה' והנהגותיו בבריאה הם לימוד בשבילנו, מהו רצונו בחובת עבודתנו, ומה מוטל עלינו לעשות. וכפי שאחז"ל (תנדבא"ר פכ"ה) "חייב אדם לומר אימתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב", אם כי אמנם אין אדם עומד במדרגת אבות הק', ובכל זאת: "חייב אדם לומר אימתי יגיעו"! היינו שתהיה לו איזו נגיעה מסוימת ושייכות למעשי האבות. כך כשרואים את מעשי ה', הלימוד שלנו מהו רוצה שנעשה? שתהיה לנו אחיזה במעשי ה' ע"י והלכת בדרכיו. וזאת דרשו חז"ל את הפסוק "אחרי ה' אלקיכם תלכו" שרצונו בחובתנו היא שנעסוק בעבודת החסד, ועבודה זו היא אחיזה ושייכות במידת החסד של השי"ת.

גילוי זה בחובת עבודתנו דרשו עוד חז"ל (שם): "דרש ר' שמלאי תורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים, תחלתה גמ"ח דכתיב ויקבור אתו בגי". התורה הפותחת בחסד ומסיימת בחסד היא להורות את גילוי רצונו, שרצונו היא ההטבה, והיא היסוד לבנין עולם - "עולם חסד יבנה", שאין זה רק חלק אחד מחלקי התורה - בין אדם לחברו, אלא שההטבה היא היסוד הכולל כל התורה, גם את החלק שבין אדם למקום - שהיא ההליכה בדרכי ה' והדביקות בו.

הגילוי בבריאת נהמא דכיסופא - והלכת בדרכיו

לפ"ו נבין מדוע ברא הקב"ה את האדם עם הרגשי נהמא דכיסופא, ומה מלמדנו בבריאת הנהמא דכיסופא? שהגילוי והלימוד בזה היא מהות עבודת ההטבה, ההליכה בדרכי השי"ת. כלומר, אם האדם לא היה נברא עם הרגשי נהמא דכיסופא, מצד טבעו היתה שאיפתו ותשוקתו לחטוף לעצמו, לקחת ולקבל ללא שום הרגשי בוש, ואדרבא היה לו מאוד נעים לקבל מתנת חנם, ממילא טבע זה באדם היה גם מונע ממנו להיות בעל חסד להיטיב עם הזולת, כיון שכל שאיפתו מצד טבעו במה שיש לו ובמה שאין לו עדיין לקחת לעצמו בלא לתת לאחרים, ולכן הטביע הקב"ה באדם את רגש נהמא דכיסופא,

שהבושה היא טבע בריא של האדם, שע"י זה: א. האדם לא ישאף לקחת רק לעצמו כיון שיתבייש לקבל, ב. שע"י ג"כ ישפיע את טובו לאחרים, כיון שיתבייש לקבל ולקחת רק לעצמו ממילא ירצה לשתף ולהשפיע לאחרים חלק מההטבה שקיבל. וא"כ נמצא שבבריאת נהמא דכיסופא זוכה האדם להתעלות ולזכות לאחיזה ושייכות בדרכי השי"ת, ע"י הליכה במידותיו של הקב"ה מה הוא גומל חסדים אף אתה גמול חסדים.

CLASS OUTLINE

I. The purpose of Creation.

II. The role of the inanimate, plants, animals, and their purpose.

III. The role of Man and his purpose.

PRESENTATION

OPENING:

In the previous unit, we reached the conclusion that the recognition of Hashem as Creator and Sustainer (*Boreh* and *Manhig*) leads Man to ask why Hashem created the world and question the meaning of his own existence. In this unit, we will examine these questions. Understanding the purpose of Creation will give us greater insight into who we are and what our opportunities and responsibilities are in fulfilling this purpose.

BODY:

I. The Purpose of Creation

Let's look at the words of the *Ramchal* about the purpose of Creation:

הנה התכלית בבריאה היה להיטיב מטובו יתברך שמו לזולתו.

G-d's purpose in Creation was to bestow of His good to another.

(*Ramchal, Derech Hashem, I, 2:1, translated by R' Aryeh Kaplan, Feldheim*)

Q: The *Ramchal* says that the purpose of Creation is for Man to enjoy from Hashem's goodness. In light of the *Ramchal's* words, what would we expect the reality of this world to be?

A: An ideal reality in which every creature has everything it needs and wants.

Reality, as we know, is completely different. If so, how do we understand the words of the *Ramchal*?

In order to answer this question, we have to examine reality more deeply.

Hashem created four types of creations: inanimate, plants, animals, and humans. Every creation was given a role that serves the purpose the world was created for.

Let's first examine the role and purpose of the inanimate, plants, and animals.

II. The role of the inanimate, plants, animals, and their purpose

Write the following list on the board:

Seed, sun, earth, diamond, horse, electricity, ocean

Q: What are their roles?

A: Seed – to grow into a plant.

Sun – to give light, to give heat, and to separate between day and night.

Earth – to grow plants.

Diamond – to adorn, to cut very hard substances.

Electricity – to give light, to operate machinery.

Horse – to serve as a means of transportation.

Ocean – to serve as a source of rainwater.

Hashem created the world for a purpose and gave each creation a role which serves the purpose. Each creation has a role, even if we don't know what it is, and some creations have more than one role.

Every creation was given a role that serves the purpose of Creation.

In order to enable a creation to fulfill its role, it was given potential.

Q: What does the potential include?

A: Everything the creation needs to fulfill its role: the tools and the means necessary to do its job.

The potential of each creation is unique and suited to its role. For example, one of the jobs of the earth is to enable growth. Therefore, it contains different minerals that are necessary for the growth of plants, and it was created with the ability to absorb water. The job of the camel is to travel in the desert; therefore, it can retain a large amount of water in its body and doesn't need to drink for many days.

In order to ensure that the potential given to these creations will be actualized, Hashem created the laws of nature which compel all creations and guarantee they will fulfill the purpose for which they were created. For example, the sun is the source of light and heat, without which life on earth is not possible. In order to enable all creations to exist, Hashem created the laws of nature that cause the earth to turn on its axis. In this way, Hashem ensured that light and heat reach every corner of the earth's surface. One of the roles of the ocean is to serve as a source of rainwater. In order for the rain to fall, laws of nature were

created that cause water to evaporate and rise when warmed, and to condense and fall when it cools.

Each creation is given potential matching its role, and is governed by the laws of nature.

Animals were also instilled with instincts and urges which guide them to fulfill their role.

Q: Give a few examples of the instincts of animals.

A: To eat, drink, rest, protect themselves. These instincts are common among all animals.

Animals also have unique instincts within their species. For example, each kind of bird has an instinct to build a specific type of nest; some birds have an instinct to migrate south at the onset of winter; other birds have an instinct to sing, etc.

These instincts ensure that these creations actualize their potential and fulfill the role they were created for. For example, one of the roles of the bee is to produce honey. In order for the bee to fulfill this role, Hashem created it with the instinctual attraction toward the color of flowers and their nectar, which is the raw material of the honey produced within the bee.

All creations in the categories of inanimate, plant, and animal are compelled to fulfill their roles. They are programmed to obey their instincts, and are incapable of denying them. An animal can't decide to fast or accept upon itself to sleep less. An animal whose nature is to migrate south in the winter can't decide that this year it wants to stay in the north. A bird can't change the kind of nest it builds, or decide to build a bigger, nicer, or different nest than the rest of its species.

Animals also have instincts that ensure they actualize their potential, and fulfill the role they were created for.

Rav Hirsch in his *sefer "Igras Tzafon"* describes this idea in the following manner:

ועתה אם תתבונן אל אחד מן היצורים בפני עצמו, למקנה-הקש עד כדור-השמש, כשכל אחד נושא יעודו הוא, כשכל אחד ערוך מבחינת החומר והצורה במיוחד לשם אותו יעוד, - חכמת הכל-יכול היא, היא שהכינה ואף יעדה דבר דבר לפי תכונתו המיוחדת לו. היא קראה לאור: "לממשלת היום!", לחושך: "לממשלת הלילה!", לרקיע: היה "שמים" על הארץ! למקוה-המים: "מים". ליבשה: היי "ארץ" מפתחת! למזלות השמים: היו מודיעים ל"מועדים"! היא יעדה ושקלה לכל נברא חומר,

צורה, כוח ומידה לפי יעודו; היא אמרה "יהי!" - "ויהי כן" כפי שהוא - למקטן ועד גדול בנמצאים נהיו במאמר ה', בדבר ה' נועדו, באצבע אלקים נוצרו. כל הכוחות הללו שהנך רואה פועלים וכל אותם החוקים שעל פיהם הם פועלים ושעינך תרה אחריהם ומעריצתם; למן הכוח והחוק שלפיהם האבן נופלת למטה, שעל ידם גרגיר הזרע מתפתח, עד הכוח והחוק שלפיהם מסלולי-הכוכבים מסתדרים ורוחך מתפתחת. - כל אלה לאלקים הם, לכוח כל הכוחות, ודברו מושל בכל חוק.

Now, behold separately each creation from the blade of grass to the vast orb of the sun, each with its special purpose and each specially adapted in its form and matter for that purpose by the same Almighty wisdom. This Divine wisdom called to the light, "Serve the day"; to darkness, "Serve the night"; to the firmament, "Be the heaven over the earth"; to the gathering of waters, "Be the ocean"; to the dry substance, "Become thou the earth, the soil of life and development"; to the planets, "Be rulers of the seasons." Divine wisdom determined the purpose, and, in accordance with the purpose, ordained form, force and dimensions. He spoke – *vayehi chen*, and it was as it is, infinitesimally small or infinitely great. All was created by the Word of G-d, determined by His will, formed by His finger. To G-d, the Universal Force, belong all the forces which are at work in nature and the universe and all the laws which regulate life: from the force and the law which govern the fall of the stone or the growth of the seed, to those which determine the orbit of the planets or the unfolding of the human mind. These all belong to Hashem, the Universal Force, and His word rules every law.

(HaRav Hirsch, *The Nineteen Letters, Third Letter, Feldheim*)

Let's understand his words.

Q: How does Rav Hirsch explain the word "called" in the *pesukim*: And Hashem called the light "day," and the dark He called "night"; And Hashem called the sky "*Shamayim*"; And Hashem called the dry land "earth"?

A: Establishing a role – giving a mission.

Q: Quote Rav Hirsch's sentence that points out that all these creations have no choice.

A: “ודברו מושל בכל חוק” – His word rules every law.”

Q: What is the conclusion that can be drawn from examining the world of the inanimate, plants, and animals in regard to their purpose?

A: Examining their potential and their instincts leads to the conclusion that their very existence and their compulsion to follow the laws of nature ingrained in them constitute the fulfillment of their purpose in being created.

When the creations exist and function according to the laws that Hashem established for them, they fully actualize their potential and fulfill their purpose.

Let's look at the words in the *tefillos* of Shabbos and see how this is described:

טובים מאורות שברא אלקינו... כח וגבורה נתן בהם להיות מושלים
בקרב תבל... שמחים בצאתם וששים בבואם.

Good are the luminaries that our G-d created...
Strength and power did He place in them, to be dominant within the world... Glad when they go forth and exultant when they return.

(Berachah before Kriyas Shema, ArtScroll Siddur)

Q: How are the heavenly bodies described when they fulfill their mission and actualize their potential?

A: They are happy.

So we can define happiness as the fulfillment of one's role and the actualization of his potential.

Conclusions:

- G-d's purpose of Creation was to bestow of His good to another.
- Hashem gave each creation a role that serves the purpose of Creation.
- Each creation was given potential matching its role.
- The inanimate and plants are subject to the laws of nature, which ensure that they actualize their potential.

- Animals were also instilled with instincts that guide them to fulfill their role.
- The inanimate, plants, and animals have no choice; they are bound to fulfill their roles.
- When a creation actualizes its potential and fulfills its role, it is happy.

Now let's examine Man's role and his purpose.

III. The role of Man and his purpose

Man has a unique role in Creation, and in order to enable him to fulfill it, he was also given unique potential. Hashem instilled in him desires that motivate him to actualize his role. Let's examine the desires of Man in comparison to those of animals, and see what they teach us about his role and his purpose.

Q: What are some examples of the desires of animals?

A: Food, drink, shelter, sleep.

Write the list of the things that animals want on the board.

Q: What are the desires of Man?

Write a list of things that humans want.

(The teacher should elicit answers from the students by providing directed questions to help them. For example: What motivates so many events in history? The desire for money, power, land.)

A: Food, drink, sleep, knowledge, understanding, acquiring possessions, honor, money, land, power, beautiful things, raising a family, good interpersonal relationships, love, health, compliments, doing what's right, independence, justice, meaning.

Examining the list of human desires in comparison to that of animals reveals that Man and animals share many desires and instincts. Humans, like animals, want to eat and sleep, build a family, and have shelter.

Q: Are all these human desires listed necessary in order for Man to survive?

A: No.

Man has unique desires, which are different in essence from the instincts of other creatures, for example: the desire for justice, to do what's right and good,

to be kind. These desires indicate that there is more to humans than physical existence.

Let's look further into Man's potential and his unique desires, and examine what they teach us about his role.

The Torah says:

זה ספר תולדות אדם... ויברך אותם ויקרא שמם אדם.

This is the account of the descendants of Adam... He blessed them and called their name Man.

(Bereishis 5:1-2)

The *Midrash* says that after Adam named all the domestic animals, wild animals, and birds, Hashem said to him:

ואתה מה שמך? אמר לו, אני נאה להקרא אדם, שנבראתי מן האדמה.

“And you, what is your name?” Adam said to Hashem, “It is fitting to call me אדם (Adam) since I was created from the אדמה (earth).”

(Bereishis Rabbah 17:4)

A name in *lashon hakodesh* is a definition and indicates essence.

The *Midrash* indicates that Man was called “Adam” because he was created from earth. How does the fact that Man was created from earth define his essence?

Let's look at the explanation of the *Maharal*:

וזהו ענין האדם שהוא בכח ויוצאת שלימותו אל הפועל, ולפיכך שמו ראוי לו שהיה משתתף עם האדמה, שהיא מיוחדת לצאת מן הכח אל הפועל בפירות וצמחים וכל אשר שייך אליה. וכן הוא האדם יוצא כחו אל הפועל, ולכן שלמות האדם נקראת גם כן פרי...

This is the case concerning Man, his perfection is in potential and must be actualized. Therefore, it is fitting that his name is אדם, since he shares a similar quality to the earth – אדמה – which is distinctive in bringing potential to actuality with fruits and vegetation and ev-

everything else relevant to it. In the same way, Man actualizes his potential, and thus the perfection he attains is the “fruit” he produces.

(Maharal, *Tiferes Yisrael*, Ch. 3)

וזהו כי דומה אל האדמה שנזרעת בה החיטה, שהוא זרע נקי. והאדמה מוציאה הזרע אל הפועל עד שהיא בפועל, וכך נזרעה בגוף האדם הנשמה שהיא זכה ונקייה בלא פסולת, וצריך האדם להוציא אל הפועל הדבר הנזרע בו, ולכך נקרא אדם. והתורה והמעשים הם פרי...

This is because he is like the earth in which is sown wheat, which is a pure seed, and the earth brings the potential of the seed to actuality. Similarly, in the body of Man is sown the *neshamah*, which is pure and clean and without any dross. Man’s task is to actualize the potential sown within him. Therefore, he is called “Adam,” and the Torah and his deeds are the fruit...

(*Ibid.*, Ch. 15)

Q: What does earth symbolize?

A: Earth symbolizes potential; its purpose is to transform potential into actuality.

Q: Why is Man called “Adam”?

A: This is also the essence of Man. He was created with a unique potential, and it is his duty and purpose to actualize it.

Q: According to the *Maharal*, what is the potential that indicates the essence of Man, his uniqueness?

A: The *neshamah*.

The unique desires of Man that animals don’t have (such as the pursuit of justice, the desire to give) were given to him in order to motivate him to actualize the potential of his *neshamah*.

Man’s role is to actualize the potential of the *neshamah*.

Activity:

Give the students the handout *Spending Money on Others Promotes Happiness*.

Read the handout and answer the following questions:

1. What is the accepted view of the connection between wealth and happiness?
2. Which phenomenon caused researchers to investigate this assumption?
3. How did people in developing countries use the money that they gained in an improving economy?
4. What are the findings of the research regarding the connection between money and happiness?
5. According to the research, what is the reason that most people don't use money in a way that will increase their level of happiness?

Answers:

1. The accepted view is that an increase in wealth leads to an increase in the level of happiness.
2. The standard of living had gone up significantly in developing countries, but there was no significant change in the level of happiness of its citizens.
3. They raised their standard of living.
4. Money that is spent on increasing the standard of living (beyond basic needs) does not increase the level of happiness. Money that is given to others raises the level of happiness of the giver.
5. People are not aware of the fact that giving causes happiness to the giver.

Let's look into the facts described above.

The citizens in developing countries wanted to acquire things for years but didn't have the means to do so. With the increase in the standard of living, they acquired these things and fulfilled their desires. But if their desires were fulfilled, why wasn't it expressed in their level of happiness? On the other hand, when they gave money to others, their level of happiness increased. This is paradoxical – if somebody gives his money to others, he can't use it to buy what he believes will make him happy.

Q: The people who gave to others did not get pleasure on a physical level. So what was the source of their happiness?

A: It was pleasure on a spiritual level.

Q: Why does the act of giving make Man happy even though it deprives him of what he has?

A: Because he is actualizing the potential of the *neshamah*.

As we saw before, actualizing potential causes happiness. Giving is actualizing the potential of the *neshamah*, and that's why it made the people happier than keeping the money for themselves.

When we actualize the potential of the *neshamah*, we feel happiness.

Ask students for examples of moments of happiness they experienced as a result of actualizing the potential of the *neshamah*.

Some possible answers are: the feeling one has after Yom Kippur, a moment of inner control, an act of kindness, a beautiful scene of nature, a moment of clarity, an uplifting piece of music, holding a newborn baby.

Conclusions:

- Man has desires similar to animal instincts. These desires ensure his physical survival.
- Man was given a *neshamah* and spiritual desires which indicate that there is more to Man than physical existence.
- Man's role is to actualize the potential of his *neshamah*.
- When Man actualizes the potential of his *neshamah*, he is happy.

Let's examine further the joy caused by different pursuits.

We pursue different things that cause us joy. Each thing generates a different level of pleasure. The degree of pleasure gained from a certain thing is subjective – different people enjoy different things.

Let's look at a few examples:

Physical pleasure vs. spiritual pleasure.

Example 1:

- a. Someone saved up for years to buy a beautiful painting. With great anticipation, he hangs it up in his living room.

Q: What does he see when he enters the room?

A: Only the painting.

Q: What does he see the second week?

A: Only the painting.

Q: The third week?

A: The painting

Q: But after time, what might he see?

A: The faded couch, the peeling paint...

Q: What is the conclusion?

A: **Physical pleasure is temporary.**

b. Your friend believed something about you that was not true, and chose to ignore you. Since she wronged you, she should have approached you to make amends. But you decided to take the first step and present her with a note of friendship. It was a very difficult move on your part, but you did it for the sake of *shalom*.

Q: How do you feel when you reflect on what you did?

A: Happy that this is the type of person you are.

Q: How do you feel a month later?

A: The same way.

Q: A year later?

A: The same pride and happiness.

Q: What is the conclusion?

A: **Spiritual happiness is lasting. Every time we revisit it, we feel happy.**

Example 2:

a. We eat ice cream.

Q: How do we feel when we eat ice cream?

A: We enjoy it.

Q: One ice cream bar?

A: Delicious.

Q: Two ice cream bars?

A: Still enjoyable.

Q: Three pints of ice cream?

A: We don't feel good. Too much makes us feel repulsed by it.

Q: What is the conclusion?

A: Physical pleasure is limited and enjoyable only to a certain point.

- b. You are having a very hard week in school. Even though you feel very negative, you decide to smile the whole day at everyone around you. You make sure that you are smiling genuinely.

Q: How do you feel about this decision as the day goes by?

A: Better and better.

Q: How do you feel by the end of the day after smiling at others?

A: Happier than at the beginning of the day, energized.

Q: What is the conclusion?

A: Spiritual pleasure energizes us. The more we do, the better we feel.

Example 3:

- a. Someone had a business goal to make 2 million dollars. He worked really hard to meet his goal. Instead, he only made 50,000.

Q: How does he feel about the process?

A: Frustrated; there was no benefit to all his work.

Q: What is the conclusion?

A: When we don't achieve a physical goal, we feel frustrated about the effort invested to achieve it.

- b. A person sets a goal to daven with perfect *kavanah*. He learns the meaning of the words and works on his concentration. But from time to time his mind still wanders.

Q: How does he feel about the process?

A: He feels good about the progress he has made. He takes pleasure in the steps he took to daven better.

Q: What is the conclusion?

A: Even if we don't achieve our spiritual goals fully, we gain satisfaction from our efforts and what we have accomplished.

Looking at all these examples, we can see that spiritual pursuits bring us greater happiness than physical ones.

Let's look at another example: Three people choose to climb a rocky, high mountain which affords a wonderful view from its summit. One of these people enjoys a good meal more than anything else, the second enjoys nature best, and the third enjoys sleeping most of all.

After five hours of an exhausting climb without any food or rest, the person who enjoys going on trips is very happy and wants to continue the climb. Fatigue and hunger do not bother him in the slightest. But the other two people want to rest and eat, since they do not gain the same degree of enjoyment as the first person. When one has the opportunity to experience something which he perceives as giving him a greater degree of pleasure, things which are less enjoyable to him will be less important in his eyes.

In the same way, we enjoy physical pleasure, and it plays a role in our lives. But there is a higher level of pleasure, spiritual pleasure, which makes physical pleasure less significant.

The following example will help us understand this better:

Imagine an artist who wants to paint a certain scene. When he closes his eyes, he envisions a picture of exquisite beauty and he feels a tremendous desire to paint it. But for whatever reason, he can't transfer the picture in his mind onto canvas. He will feel restless and won't be at peace because a part of him is not expressed.

When Man doesn't fulfill the spiritual needs of the *neshamah*, he feels something lacking, even if he has pleasure from the fulfillment of physical desires.

Q: Why?

A: His unique potential – that which indicates his main essence, his purpose and role – isn't being actualized.

In the same way, a person is not at peace until his spiritual potential is expressed.

The *Midrash* explains this through a *mashal*. Let's look at a *pasuk* in *Koheles* with the explanation of the *Midrash*.

וגם הנפש לא תמלא.

Yet the soul will not be satiated.

(*Koheles* 6:7)

...משל למה הדבר דומה, לעירוני שנשא בת מלכים, אם יביא לה כל מעדני עולם, אינם כלום לה, למה? שהיא מן העליונים.

To what can this be compared? To a commoner who married a princess. Even if he would give her all the delights in the world, they will be meaningless to her. Why? Because she is royalty.

(*Koheles Rabbah* 6:7)

The commoner can offer the princess all the treasures in the world, but she will not be at peace because he cannot give her royalty. In the same way, even if we would be given all the physical pleasures we desire, we will not be at peace. Hashem instilled in us a *neshamah*, which is G-dly, and we won't feel fulfilled unless our *neshamah's* desires are fulfilled.

This fact explains why many people discover *Yiddishkeit* when they are at the peak of success in the physical world. As long as they are on the bottom rungs of the ladder of success, they believe that when they reach the top they will feel true happiness. But when they reach the height of success and still feel empty, they realize that there is a dimension in their lives that is missing, and this leads them to explore the realm of the spiritual and come to the conclusion that **only when Man actualizes his spiritual potential can he really be happy and fulfilled.**

Let's return to the words of the *Ramchal* about the purpose of Creation:

הנה התכלית בבריאה היה להיטיב מטובו יתברך שמו לזולתו – G-d's purpose in Creation was to bestow of His good to another.

Q: According to what we have learned, what is the “good” for which Hashem created us?

A: Spiritual good.

Let's look at the continuation of the *Ramchal's* words, and understand the nature of this good and the source of the pleasure it causes:

ועל כן בהיות חפצו יתברך שמו להיטיב לזולתו, לא יספיק לו בהיותו מיטיב קצת טוב, אלא בהיותו מיטיב תכלית הטוב שאפשר לברואים שיקבלו, ובהיותו הוא לבדו יתברך שמו הטוב האמיתי, לא יסתפק חפצו הטוב אלא בהיותו מהנה לזולתו בטוב ההוא עצמו שהוא בו יתברך מצד עצמו, שהוא הטוב השלם והאמיתי, ... על כן גזרה חכמתו שמציאות ההטבה האמיתית הזאת יהיה במה שיתן מקום לברואים לשיתדבקו בו יתברך שמו, באותו השעור שאפשר להם שיתדבקו...

Since G-d desired to bestow good, a partial good would not be sufficient. The good that He bestows would have to be the ultimate good that His handiwork could accept. G-d alone, however, is the only true good, and therefore His beneficent desire would not be satisfied unless it could bestow that very good, namely the true, perfect good that exists in His intrinsic essence... His wisdom therefore decreed that the nature of this true benefaction be His giving creations the opportunity to attach themselves to Him to the greatest degree possible for them.

(*Ramchal, Derech Hashem, I, 2:1, translated by R' Aryeh Kaplan, Feldheim*)

Q: According to the *Ramchal*, what is the nature of this “good”? What is the source of spiritual happiness?

A: The source of spiritual happiness is closeness to Hashem.

Even though we have no grasp of Hashem’s essence, He created us with the ability to connect to Him. Just as He gave us senses that connect us to the physical world, so, too, He planted within us a *neshamah*, a *chelek Eloka mima’al*, and it connects us to Him. The pleasure of this connection is the highest level of pleasure one can experience, and this pleasure is the purpose of Creation.

How can we attain this pleasure?

Just as a man who exercises strengthens his body, so, too, each time we perform a spiritual act with the right intention, we are strengthening our *neshamah* and bringing it closer to Hashem, whether we are aware of it or not. It can be compared to the attraction between two magnets – the strength of the magnet determines the power of its attraction to another magnet. In the same way, strengthening the *neshamah* by fulfilling its spiritual desires enables it to achieve a deeper and stronger attachment to Hashem.

Conclusions:

- Spiritual joy is lasting, unlimited, and energizing. The process of spiritual growth is beneficial even when we don’t meet our goals.
- A higher level of pleasure makes a lower level of pleasure less significant.
- True spiritual pleasure makes physical pleasure less significant.
- A person is not at peace unless his spiritual potential is expressed.

Let's examine another example that will further clarify the source of spiritual joy.

A girl gets the lead role in a play and spends months rehearsing. On the way to the first performance, she sees a little boy run into the street in front of a passing car. She runs after him and saves his life, but with the whole commotion at the scene, she ends up missing the play.

Q: How does she feel after saving the child's life?

A: Disappointed that she missed the play and lost the opportunity to play the main part. But at the same time she is very happy that she saved the child's life. The fact that she saved a life brings her great joy and deep happiness. More than this, with time, the knowledge that she sacrificed being in the play in order to save a life intensifies the level of happiness.

The following true story is another example:

Mrs. G. was found to be a match for a bone marrow transplant for a six year old. Not only was the procedure itself very painful, it entailed many weeks of preparation and recovery. Unfortunately, the transplant is sometimes not successful. So not only did Mrs. G. have physical pain, she also had the emotional agony of not being sure if the transplant would work. Nevertheless, she endured the pain and prayed for the best.

The transplant was, thank G-d, successful, and the girl is now 22; even years later, every milestone in her life still brings Mrs. G. happiness.

What is the source of happiness in these two examples?

Rabbi Tatz defines happiness in the following way:

Real happiness is what you experience when you are doing what you should be doing.

(Rabbi Akiva Tatz, The Thinking Jewish Teenager's Guide to Life)

Q: Can you explain this definition based on the examples above?

A: Sometimes doing the right thing is difficult and involves sacrifice. At the same time, the very fact that we do the right thing creates happiness.

Now we can answer the question we asked at the beginning of the unit. According to the *Ramchal*, Hashem created the world in order to bestow of His good to others. In light of his words, we would expect the reality of this world to be an ideal reality in which every creature has everything it needs and wants.

Reality, as we know, is completely different. If so, how do we understand the words of the *Ramchal*?

The answer is that the good Hashem created us for is spiritual good, our closeness to Him. Attaining closeness to Hashem is our purpose, and its achievement is in our hands. **Man was created in order to give him the opportunity to achieve closeness with Hashem.**

When man fulfills his role and attains true happiness, he causes *nachas ruach* to Hashem. This is the only thing we can give back to Hashem for all the good He bestows upon us.

Conclusions:

- Real happiness is what we experience when we are doing what we should be doing.
- When doing the right thing, we gain moments of great happiness even if it involves a sacrifice.
- Man was created in order to give him the opportunity to achieve closeness with Hashem.
- When Man fulfills his role and attains true happiness, he causes *nachas ruach* to Hashem.

STUDENTS WILL UNDERSTAND

I. The Purpose of Creation

II. The role of the inanimate, plants, and animals, and their purpose

- G-d's purpose in Creation was to bestow of His good to another.
- Hashem gave each creation a role that serves the purpose of Creation.
- Each creation was given potential matching its role.
- The inanimate and plants are subject to the laws of nature, which ensure that they actualize their potential.
- Animals were also instilled with instincts that guide them to fulfill their role.
- The inanimate, plants, and animals have no choice; they are bound to fulfill their roles.
- When a creation actualizes its potential and fulfills its role, it is happy.

III. The role of Man and his purpose

- Man has desires similar to animal instincts. These desires ensure his physical survival.
- Man was given a *neshamah* and spiritual desires which indicate that there is more to Man than physical existence.
- Man's role is to actualize the potential of his *neshamah*.
- When Man actualizes the potential of his *neshamah*, he is happy.
- Spiritual joy is lasting, unlimited, and energizing. The process of spiritual growth is beneficial even when we don't meet our goals.

- A higher level of pleasure makes a lower level of pleasure less significant.
- True spiritual pleasure makes physical pleasure less significant.
- A person is not at peace unless his spiritual potential is expressed.
- Real happiness is what we experience when we are doing what we should be doing.
- When doing the right thing, we gain moments of great happiness even if it involves a sacrifice.
- Man was created in order to give him the opportunity to achieve closeness with Hashem.
- When Man fulfills his role and attains true happiness, he causes *nachas ruach* to Hashem.

QUESTIONS ADDRESSED IN THIS UNIT

- What is the purpose of Creation?
- If the purpose of Creation is for G-d to bestow of His good to another, why don't we have a perfect reality where everybody has what he needs and wants?

HOMework

1. Give an example of each of the following truths:
 - Potential indicates role.
 - Instincts and desires indicate a role.
2. Give examples from the Torah which show that a creation wants to fulfill its role.
3. Quote sayings of *Chazal* that express the idea that satisfying physical needs only does not satisfy a person.
4. Here is a list of some world records:
 - The shortest time to peel 25 pounds of potatoes.
 - The largest number of blocks that were stacked on the back of a hand in 30 seconds.
 - The greatest “battle” when the “weapon” was food. (The battle was held near Valencia in Spain, and around 125 tons of tomatoes were used.)

Explain based on what was learned in this unit, what motivates people to invest time, effort, and money in order to achieve these records?

5. Look at *Bereishis* 25:34. This *pasuk* is the source of an accepted expression.

מכר בכורתו בעבור נזיד עדשים.

He sold his birthright for a lentil stew.

Connect it to what we learned.

6. Read the following story, and explain it according to what we learned in this class.

A man was sentenced to 25 years of imprisonment with hard labor. He was forced to turn a wheel which was attached to a flour mill on the other side of the prison wall. For 25 years, the man turned the wheel and ground flour. He didn't see the mill or the flour that was being ground but was diligent in his work, knowing that he was benefiting people.

When he was freed from prison, he was told that the wheel he had been turning was not attached to a mill, and he had actually been doing nothing for 25 years. Upon hearing this, the man collapsed and died.

Answers:

2. The stones upon which Yaakov rested; the cows of Eliyahu at Har HaCarmel; the different mountains wanted the Torah given upon them; the sea didn't want to split, etc.
3. אוהב כסף לא ישבע כסף, יש לו מנה רוצה מאתים, משביעו רעב וכד'
4. Man feels a lack when he's not fulfilling his spiritual goals, but if he's not aware of it, he might look to excel in extraordinary ways in the physical world even when they are meaningless.
6. The hard labor of 25 years didn't cause his death; despite the hardship, his soul was satisfied with the knowledge that he was helping others. But the thought of living a life without meaning defeated him and caused his death.

HANDOUTS

UNIT II

Handout

Spending Money on Others Promotes Happiness (Abridged version of article in Science Magazine)

Elizabeth W. Dunn

Lara B. Aknin

Michael I. Norton

Abstract

Can money buy happiness? A large body of cross-sectional survey research has demonstrated that income has a reliable, but surprisingly weak, effect on happiness within nations, particularly once basic needs are met. Indeed, although real incomes have surged dramatically in recent decades, happiness levels have remained largely flat within developed countries across time. One of the most intriguing explanations for this counterintuitive finding is that people often pour their increased wealth into pursuits that provide little in the way of lasting happiness, such as purchasing costly consumer goods. An emerging challenge, then, is to identify whether and how disposable income might be used to increase happiness.

Ironically, the potential for money to increase happiness may be subverted by the kinds of choices that thinking about money promotes; the mere thought of having money makes people less likely to help acquaintances, to donate to charity, or to choose to spend time with others, precisely the kinds of behaviors that are strongly associated with happiness. At the same time, although thinking about money may drive people away from prosocial behavior, money can also provide a powerful vehicle for accomplishing such prosocial goals. We suggest that using money in this fashion – investing income in others rather than oneself – may have measurable benefits for one’s own happiness.

As an initial test of the relation between spending choices and happiness, we asked a nationally representative sample of 632 Americans to rate their general happiness, to report their annual income, and to estimate how much they spent in a typical month on (i) bills and expenses, (ii) gifts for themselves, (iii) gifts for others, and (iv) donations to charity. The first two categories were summed to create an index of personal spending, and the latter two categories were summed to create an index of prosocial spending. Entering the personal and prosocial spending indices simultaneously into a regression predicting general happiness revealed that personal spending was unrelated to happiness, but higher prosocial spending was associated with significantly greater happiness. When we includ-

ed income in this regression, we found that the effects of income and prosocial spending were independent and similar in magnitude, whereas personal spending remained unrelated to happiness. Although the correlational nature of this design precludes causal inferences, this study provides initial evidence that how people spend their money may be as important for their happiness as how much money they earn – and that spending money on others might represent a more effective route to happiness than spending money on oneself.

If this interpretation is correct, then people who receive an economic windfall should experience greater happiness after receiving the windfall if they spend it on others rather than themselves, even controlling for happiness before the windfall. We tested this prediction by examining the happiness of 16 employees before and after they received a profit-sharing bonus from their company. One month before receiving this bonus, the employees reported their general happiness as well as their annual income. Approximately six to eight weeks after receiving the bonus, participants again reported their general happiness and then reported what percentage of their bonus they had spent on (i) bills and expenses, (ii) rent or mortgage, (iii) buying something for themselves, (iv) buying something for someone else, (v) donating to charity, and (vi) other. The first three categories were summed to create an index of personal spending, and the fourth and fifth categories were summed to create an index of prosocial spending.

Entering Time 1 happiness and our two spending indices into a regression predicting Time 2 happiness revealed that prosocial spending was the only significant predictor of happiness at Time 2. With income included as an additional predictor in this regression, the effect of prosocial spending remained significant. Similarly, the prosocial spending effect was significant when controlling for bonus amount. Thus, employees who devoted more of their bonus to prosocial spending experienced greater happiness after receiving the bonus, and the manner in which they spent that bonus was a more important predictor of their happiness than the size of the bonus itself.

Building on our correlational evidence that spending on others may promote happiness, we next demonstrated the causal impact of prosocial spending, using experimental methodology. Participants rated their happiness in the morning and then were given an envelope that contained either \$5 or \$20, which they were asked to spend by 5:00 p.m. that day. Participants randomly assigned to the personal spending condition were instructed to spend the money on a bill, an expense, or a gift for themselves, whereas participants assigned to the prosocial spending condition were instructed to spend the money on a gift for someone else or charitable donation. Participants were called after 5:00 p.m. that day and again reported their happiness. This analysis revealed a significant main effect of spending instructions, whereby participants in the prosocial spending condition

reported greater postwindfall happiness than did participants in the personal spending condition. These experimental results provide direct support for our causal argument that spending money on others promotes happiness more than spending money on oneself.

In moving away from the traditional focus on income toward an examination of spending choices, our perspective dovetails with recent theorizing by Lyubomirsky, Sheldon, and Schkade on the architecture of sustainable changes in happiness. According to Lyubomirsky et al., the historical focus on life circumstances (e.g., income, gender, and religious affiliation) as predictors of happiness may be somewhat misplaced; because people readily adapt to the stable circumstances of their lives, circumstantial factors tend to have rather limited long-term effects on happiness levels. Thus, intentional activities, practices in which people actively and effortfully choose to engage may represent a more promising route to lasting happiness. Supporting this premise, our work demonstrates that how people choose to spend their money is at least as important as how much money they make.

Finally, despite the observable benefits of prosocial spending, our participants spent relatively little of their income on prosocial ends; participants in our national survey, for example, reported devoting more than 10 times as much money for personal as for prosocial spending each month. Although personal spending is of necessity likely to exceed prosocial spending for most North Americans, our findings suggest that very minor alterations in spending allocations - as little as \$5 in our final study - may be sufficient to produce nontrivial gains in happiness on a given day. Why, then, don't people make these small changes? When we provided descriptions of the four experimental conditions from our final study to a new set of students at the same university and asked them to select the condition that would make them happiest, Fisher's Exact Tests revealed that participants were doubly wrong about the impact of money on happiness; we found that a significant majority thought that personal spending would make them happier than prosocial spending and that \$20 would make them happier than \$5. Given that people appear to overlook the benefits of prosocial spending, policy interventions that promote prosocial spending – encouraging people to invest income in others rather than in themselves – may be worthwhile in the service of translating increased national wealth into increased national happiness.